

O poarta deschisa

Eugenia Calancea

Nu trebuie s-avem frică să urcăm pe trepte de aur,
Acolo chipul nostru se oglindește-n azur,
Iar timpul prinde din nou aripi zburând spre stele,
Primind comori de dragoste din visele mele.
În genunchi voi merge mai sus spre dorul meu
Și totul din nou revine când abisul dăinuie mereu,
Prin fapte frumoase care poartă numele spre soare,
Pornesc la drum cu dreptul spre steaua ce răsare.
Am noi puteri de biruințe și clipe frumoase-n drum,
Speranțe de rod al florilor pastelate acum,
Aducând din nou laude și cântări pentru meritul lui,
Cu folos de viață curată pe care o cunoști și nu spui.
Meritul lui vine din ruga spre Dumnezeu în vis,
Ridicând privirea caldă pentru dorul ce-am zis,
Ca zilele cu soare s-adune toate faptele bune,
Nimeni să nu mai plângă, iar cei buni să se-adune.
O poartă veche e deschisă acum spre trecut,
Să pătrundă lumina ca și cum am renăscut
Și-aproape de noi să vină mulțimi de aripi nevăzute,
A îngerilor forțe prinzând din nou lucrările-ncepute.